

[Korsgaard.]

Jeg vil gerne yderligere udtale mig om forskellige Spørgsmaal Statstjenestemændene vedrørende og over for Finansministeren sige, at det, som man i sin Tid kritiserede, var, at man slettede 3 Grupper med Hensyn til Dyrtidstillæg og, som det vist dengang hed, Konjunkturtillæg, men det har man ikke forandret paa; de 3 Grupper, som blev slaet sammen dengang, er vedblivende samlet. Jeg maa saaledes hævde over for den Kritik, man øvede i Anledning af det Forslag, som dengang blev gennemført, at nu, da man har faaet Magt dertil, har man ikke ændret det. Jeg ved meget vel, at man har faaet en Lønningslov af 1931. Jeg ved ikke, om den betyder nogen nævneværdig Forhøjelse for de mindre Indtægter; jeg ved, den betyder en ikke uvæsentlig Forhøjelse for de høje Indtægter. Om det har været rimeligt og naturligt, derom skal jeg intet sige, men jeg maa hævde og paa-staa, at ved den Lønningslov er der ikke principielt foretaget nogen Forandring i Tjenestemandslovens Opygning i Retning af det, man altsaa dengang ønskede.

Endelig er der et sidste Punkt, det sprang den højtærede Finansminister helt over. Var Kronenedskæringen ikke en Lønnedsættelse, en saa voldsom Lønnedsættelse, at den jo slet ikke kan sammenlignes med den anden?

Jeg maa derfor bestemt hævde, at lønmæssigt har Socialdemokratiet ingenlunde vist sig som et Parti, om hvilket Tjenestemændene med nogen som helst Rimelighed kan sige, at det i højere Grad skulde have vist dem Hensyn end Det konservative Folkeparti, og det er ogsaa mit sikre Haab, at Tjenestemændene efterhaanden vil komme til Fornuft.

Men det, som efter min Mening er det groveste, den nuværende Regering har gjort over for Tjenestemændene, er Indførelsen af den Undtagelsesstilling, som man har givet de ældste inden for Statsbanerne. En Gang imellem maa man jo læse en Avis; det er noget, man ikke skulde gøre, i hvert Fald skulde man ikke læse mere end en enkelt, man vil altid kunne være sikker paa, at staar der noget ubehageligt i den om en selv, saa vil der være Venner, der gør en opmærksom paa, at det findes, og skulde der staa noget godt, saa har man bedst af ikke at læse det,

fordi man ikke har godt af at blive for stor paa det selv. Men jeg læste altsaa tilfældigvis i „Politiken“, at nu havde den højtærede Minister for offentlige Arbejder givet Tilsagn om, at denne Undtagelsesstilling skulde ophæves.

Nu tænkte jeg: det lyder egentlig meget sandsynligt, for det er jo den Minister, jeg paa en vis Maade frygter mest, fordi jeg anser ham for at være en af de klogeste, og det er altid ubehageligt at staa over for en klog Modstander, saa derfor gik jeg egentlig ud fra, at det kunde være rigtigt. Men det var jo forkert. Efter Fortrykket at dømme har Ministeren talt akkurat lige saa uldent, som han taler, naar han taler mest uldent, og ogsaa i den Henseende kan han komme højt, naar han vil, og han har i Virkeligheden ikke i mindste Maade givet Sikkerhed for, hvornaar den Tilstand skal ophæves. (*Christmas Møller*: Saa spørg ham om det). Jeg er sikker paa, at jeg faar ikke noget Svar, jeg bliver synderlig klogere af, og det er heller ikke Meningen at faa Svar fra Ministrene ved disse Debatter. Det maa vel for længst være gaaet op for ærede Medlemmer, at man her i Rigsdagen taler ud ad Vinduet. Faar man et Svar, angaar det ofte noget helt andet end det, man har spurgt om.

Nej, jeg mener, Ministeren har svaret nok i sit Indlæg. Det viser altsaa, at Tjenestemændene inden for Statsbanernes Etat vedblivende skal være underkastede denne Særstilling. Jeg beklager det, jeg finder, det er dybt uretfærdigt, men hvad jeg i denne Situation næsten finder er noget af det væmmeligste, er det, at man, dengang man gennemførte det, brugte som Motiv, at den store Mængde af Tjenestemændene inden for Statsbanerne havde stemt derfor. Altsaa, man havde brugt dette, at det var i disse Tjenestemænds personlige Interesse, at de gamle faldt bort, som Motiv for en Undtagelseslovgivning over for visse af Statens Tjenestemænd. Jeg synes ikke, det er helt nemt stærkere at konstatere den Retfærdighedsfølelse, som man, naar det kommer til Stykket, har over for disse Mennesker, og det er noget i den Retning, jeg for øvrigt ogsaa mener om Præsidiet i dets Forhold til visse andre, naturligvis mindre, Grupper af Tjenestemænd.

Saa har jeg et Par Bemærkninger til den højtærede Socialminister, som kom ind